

ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

ΤΑ ΦΥΛΛΑ ΠΕΦΤΟΥΝ...

“ΜΠΟΥΚΕΤΟ,”

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΙΛΟΥΣ ΛΟΓΙΩΝ

Γραφεία : Όδός Δέκα 7.

Τετάρτικα κεφάλαια 1.000.000 Δραχ.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ.”

Εσπερινοί δι' εν έτος... Δραχ. 130

Εσπερινοί >>>... Φρ. 130

Αγγλίας-Αιγύπτου >>>... Δραχ. 1

Αμερικής >>>... Δολλ. 5

Αι έξι μηνες και τμήνοι κατ' αναλογίαν.

Αι συνδρομαί δέον ν' αποστέλλονται ως εξής:

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,” ΑΘΗΝΑΙΣ

ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 200

Το τεύχος τιμάται Δραχ. 2,50

Δημοσιεύσεις 5 στίχων δαχαί 5

Δι' Αγγλίας ιδιαίτεροι συμφωνία.

Τα προσηφάνια τμήνα τιμάνται δαχαί 3

Τα “ΜΠΟΥΚΕΤΟ,” πλην των συνδρομητών

του και των δι' του Γραφείου του ποιούν

μένων φύλλον διαδίδει δια του Κεντρικού

Γραφείου άνω των 25.000 φύλλον ως η

κάτω δι βεβαίωσης τούτου.

Το Κεντρικόν Πρακτορείον Έφημερί-

δων βεβαίωι ότι, ως εξαγεται δι των επι-

σημίων βιβλίων του περιουσίαν “Μπου-

κέτο” πωλεί έβδομαδιαίως άνω των ελ-

κούς πέντε χιλιάδων φύλλον.

Ι. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ

Διευθυντής Κεντρικού Πρακτορείου

ΠΡΟΣΟΧΗ

Όσοι κάλτσι δένερόνουν την χρυσήν

μάραν “MON CAPRICE” επ' αυ-

τών δέν είνε γνήσιοι

ΚΟΥΓΕΒΕΤΟΠΟΥΔΟΣ, ΕΡΙΘΟΥ 102

“ΒΟΥΤΡΥΣ,”

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Μετοχικόν Κεφάλαιον και

Αποθεματικόν Δρ. 50.000.000

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ

Έναντι Χρηματιστηρίου

“ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ,”

Ν. ΥΟΡΚΗΣ

Αφίκετο και κυκλοφορεί

το τεύχος του ββρίου του

περιοδικού εικονογραφημέ-

νος “Εθν. Κήρυξ με ύλην

υπέροχον και με εξκίσις

εικόνας πολυχρώμους. Κυ-

κλοφορεί επίσης το περιο-

δικό “Παναθήναια” του μη-

νός ββρίου.

Ο έβδομαδιαίος “Εθν.

Κήρυξ” πωλείται εις όλα

τά περίπτερα.

ΔΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΟΣ

ΚΕΝΤΡΟΝ

ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ

ΜΕΓΑΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

ΤΕΛΕΙΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ ΕΚΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

Δ. ΨΙΑΚΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΦΑΜΑ

ΚΥΡΙΑΙ,

Η ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ

κάνει όρατο δέ ρ μ α. Ζητήσατε

δείγματα δωρεάν. Χαρ. Τριούπη 48

ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΣΧΕΔΙΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ω ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΚΕΝΤΗΜΑΤΩΝ

Η “ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ,”

Πλουτισθέν με τά μόλις άφικθέντα

νέα μοντέλα Σχεδίων κεντημάτων,

άπορορούχων, φορημάτων, κουβε-

τών, τραπεζοαναπόλων, στορ, κουρ-

τινών, μινελαριών κλπ. είναι βίβριον

δια παντός άλλου εργαστηρίου του

είδους του, θά σας εκπλήξει με την

λανοποίησιν του γούστου σας.

Η προθυμία, ή ταχύς, ή ευσθένεια,

και ή ταχιστή εκτέλεσις των πα. αγ-

γελιών σας, είναι τά ιδιαίτερα του

διακριτικά...

Πλησίδες και άξονες με ταχιστήν

παράδοσιν.

ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΙΩΝ 11 κατ'οθι Βενού.

«Sans Rival» παρά την Πλατείαν

Βίθης.

ΠΡΟΤΙΜΗΣΑΤΕ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

ΤΙΜΟΛΕΟΝΤΟΣ

ΑΙΟΛΟΥ 122

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ.

Γατρός Δερματολόγος. Έπι δεκαετα-

στάς Έπιμελητής της Ιδρυτικής

κλινικής του καθηγητού κ. Γεωργίου

Φωτεινού. Λέχεται καθ' ήκαστην όδον

Κεφαλληνίας 15α. Όροι 8—10 π. μ.

και 4—6 μ.μ.

ΔΙΑ ΓΑΜΟΥΣ

ΤΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΣΤΕΡΑ

ΕΠΑΡΓΥΡΑΕΙΔΗ

Κατάστημα ίδρυ-

θέν τὸ 1899 ειδικόν

διά επάργυρα ειδόν

άνε γνωρισμένον

διά την καλήν

ποιότητα και ειλι-

κρίνειαντων τιμών

ΣΤΑΔΙΟΥ 17

Α. ΝΗΣΙΩΤΗΣ

ΚΟΝΤΑΡΙΑ-ΠΟΡΤΙΕΡΟΣ-ΕΠΙ-ΜΕΤΡΗ-

ΔΙΑ ΚΟΥΡΙΝΑΣ

ΥΦΑΣΜΑΤΑ. “Όλα τά τεύχη

σέβια Μουαρέ, μεταξοά, βαρ-

κερά, βελουτέ, μαλλίνα βαμβα-

κλούς, άπλά και double face ζου-

μουσαμάδες, έπιστόφοι, μαλλί-

ρια, λινά, καουτσουτά αυτοκινήτων

κλπ. κλπ.

ΥΛΙΚΑ. “Άπαντα τά υλικά

πετσαςίας, έπιπλων & αυτοκινήτων

ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΑΣΙΟΝ ΕΛΑΤΗΡΙΩΝ

Δι' έπιπλων και αυτοκινήτων, δια-

παρακαταθήκη.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΤΡΟΥ Ι. ΣΤΑΜΑ-

“Αθηναι, Κολοκοτρώνη, αρ. 1

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

“Η κ.ΚΑΛΙΟΠΗ ΕΛΕΟΥ” έπαι-

της μετά της Στρατιωτικής Έκ-

συμβάσεως της, μετέφερε το

σημά της γυναικείων παλιν έπαι-

δων Καραγεωργίου και έπαι-

δων 8.

6 Δεκεμβρίου 1925

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

789

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

ΤΟΥ ΤΟΡΤΙΣ ΣΙΜΩΝ

Όταν ο κ. Μάγκο

προβόει γιά τό στοθ

μή, κάθε καλοκαίρι,

απολυθόμενος από την Καλή, σχεδόν σακάτισσα, γρηά, που έδερνε

τη βαλίτσα του, οι κάτοικοι της μικρής πόλεως σκουπιτιόνταν με τον

ήλιον και άντάλλαζαν λοζά βλέμματα.

“Ο συμβολαιογράφος πηγαίνει να γλεντήσει λίγο.

—Θά έναγυρίσει πάλι με τη μύτη χαμένη μέσα στο γιακά του

με το πρόσωπο κόκκινο σαν κοκκινογούλι και με μάτια κλαψώρικα!

Και έπειτα θά φορτώνη τους λογαριασμούς γιά να βγάλη τά έξοδα.

“Όσο γιά τον κ. Μάγκο, αυτός έπρεπεν ένα ύψος φαιδρό και χα-

ραγελί, τον έδεναικά στίς ανθρώπους τους άραδιασμένους στίς

πόρτες. Άλλά μόλις καθόταν στο βιθόνι, άφηνε τον πυρετό να ρυ-

τιζόνη το πρόσωπό του και στα στοιχεία του μάτια να ζωγραφίζε-

ται ή άγωνία.

Οι τέλειες του είχαν γεμάτες έφημερίδες που τις έεδίλωνε γιά να

διαφύγει και να ξαναδιαβάσει, με φοικιάσεις έλπίδος και φόβου ση-

μειώματα υπογραμμισμένα με μπλε μολύβι.

“Χέες, στη λέσχη, ο κ. Χ.... έκαμνε μπάγκο εξαιρετικά τυχερό

στο μακαρά, το έδωσε σε τρεις ώρες, ένα έκατομμύριο φράγκα πε-

ρίον...

“Η άναφεραν την πάλη άνάμεσα δυό περιφιμων παικτών που

συνεχίστην ολόκληρη τη νύχτα. Κάποτε μιλούσαν άδερμη γιά κα-

νένα θαμνίσιο κόλπο που πλούτιζεν από τη μία μέρα στην άλλη

έναν ήλιοπο ποιήτη.

“Ο κ. Μάγκο είτα” νευρικός. Φυλλομετρούσε με ταράχη μικρά

βιβλία, που με το ελάχιστον άντίτιμο των πέντε φράγκων,

προσέφερον χίλια μέσα ολόθεντα να κεδώσης στα χαρτιά.

νες με τά χρυσωμένα κιονόκρανα, τά μαρμαρόστρωτα δάπεδα, οι

καθρέφτες που άναγκαζόσαν τά φωτα των πολυελαίων.

Σάν τά μικρά παιδιά που τρέχουν άνάμεσα δυό στοίχων συμ-

μαθητών όπλισμένων με βέργες και δέν σηκώνουν το κεφάλι παρά

στην άκρη της διπλής γραμμής, ο κ. Μάγκο δέν άνέπνεε παρά σάν

έφθανε στην αίθουσα του παιχνιδιού όπου τριγυρνόυσε πολλήν ώρα

γύρω στα τραπέζια προτού βάλη χαρμιά μάγκα.

Τέσσερες πέντε φορές έβαζε με τά χαρακτηριστικά αλλοιωμένα,

τά δόντια σφιγμένα. Συγκρατούσε ένα βραχόν αναστεναγμό σάν

κανένα λυγμό και έφηνε πιο σκυθρωπός, πιο στεγνός, σφιγμένος

μέσα στο στενό του ρουχό.

“Όμως, ένα βράδυ, εκείνο που τόσον καιρό περιμένεν ο κ.

Μάγκο ήρθε. Άντι ή μάγκα του να πέση από βράδυ, το έδωσαν

ένα σαρδ λαμπερό και ήρερό νομισμάτιον.

Με τρεμάμενα δάχτυλα, με ολόκληρο το είνε του κλονιζόμενον

από παρατεταμένες φοικιάσεις, ο κ. Μάγκο έπαιξε τέλος! Έβρεσε

την περιφιμη στιγμή όπως την έζησε τόσες φορές στον ύπνο του.

“Έκαμε κινήσεις μηχανικές, χωρίς να σκέφτεται, σχεδόν χωρίς να

τό ξέρη, έφηνε κοντά του τις μάγκες που ο όγκος τους μεγάλωνε,

ένω δέν έβλεπε γύρω του άλλο από σκίες συγκεχυμένες και δέν

έκρινε άλλο από έναν άόριστον ήθηρον. Έπειτα τά πήρεν όλα,

έκατοντάδες χρυσές μάγκες” γονάτισε γιά να μάτση μία κάτω από

το πόδι μιας παικτρίας και πήγε να μετολήση την περιουσία του

στο ταμείο. Του έδωσαν τρεις δεσμίδες έκατον χιλιάδων φράγκων

και μικρά χαρτονομίσματα που τά έχωσε στίς τσέπες του. Έχεν απο-

φασίση να μείνη στη λέσχη, την ήμέραν που θά συνέβαινε το γεγο-

νός αυτό, γιά να πη σαμπάνια, να διασκεδάση, να γελήσει, μένα

έξασμα γερό χαράς. Άλλά παρατήρησε με τρόμο την αίθουσα

που χόρευαν, βγήκε με βιαστικά βήματα, έτρεξε κατά μήκος των

σκοτεινών δρόμων.

Έκαμε μεγάλους γύρους γιανι φοβόταν τους περυστικούς και

δίστεος να πη σε κανένα άστυφύλακα να τον συνοδεύση. Φοβόταν

και αυτόν τον άστυφύλακα!

Προτού μπη στο πανδοχείο, έβαλεν ύλο του το χρίμα στην

δεξιά του τσέπη και μη άφηνοντας να φαίνεται παρά ή άριστερή

από τον πανδοχέα, πέρας χαμογελούντας ύπνολα.

Γιά πρώτη φορά, παρατήρησε πως ή πόρτα του δωματίου του

δέν είχε σύρτη από μέσα. Μιά απλή κλειδαμιά, ή ίδια ίσως με

των άλλων δωματίων.

“Ο Μάγκο έμεινεν έκπληκτος. Τράβηξε το κρεβάτι του κοντά

στην πόρτα, έχωσε τά χαρτονομίσματα κάτω από το στρώμα, έβαζε

την καρβερένια ντουλάπα πριν κοιμηθή. Ένα μεγάλο περιστροφο

με ήλιο είταν πάνω στο τραπέζι που ήμπορούσε να το πάρη

απλώνοντας το χέρι. Τώπιασε τρεις τέσσερες φορές γιά να βεβαι-

ωθεί πως το όλο δέν είταν πολύ μακριά.

Τό μέτωπό του είταν κρόιδρο. Κοιμήθηκε. “Η μάλλον βαρύν

λήθαργος τον κυρίεσε, που τον έκαμε νανάβη ανώνυμος όγκους.

Αργότερα, καθώς μία φωτεινή γραμμή σερνάμενη στο δωμάτιο

αγγέλλει το ξημέ-

ρωμα ο Μάγκο νό-

μισ πως άκουσε

τριγμούς. Άναση-

θηκε τότε στο κρεβ-

βάτι του, κιντάσε

μυρός του κι αντί-

κρουσε μέσα στο

μισοσκάδα μια

σιλουέτα μικρός

άν. Μάλα πνοσ-

τώδη τον παρατη-

ρούσαν, κόρως μα-

τιών σταγυτές, πα-

ρόμοιες με κρελίδο.

Αρπάξε το πι-

Είχε δη μέσ’ στον καθρέφτη τον εαυτό του...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΑΡΑΒΕΝΑ

ΟΙ ΦΑΓΑΔΕΣ

Μίλων ο Κροτωνιάτης που έφαγεν αβήμερον ένα ταύρον! Αυτόδωμάς ο Μιλήσιος που βύλωνε τα σίδερα με τα χέρια του επί νύσαν ξυμάρ. Ο Βασιλεύς Κάμβλης που φάγε την γυναίκα του. Ο πηγαδόστομος Καντίβριος. Διονύσιος ο Τόραννος που σκάσε από το πάχος κτλ. κτλ.

ΤΩΡΑ που ένεκεν της ακρίβειας και το τακτικό ακόμα φαγητό, έγινε πολυτέλεια, ως αναγράφουμε για παρηγοριά, περί των καλοφαγάδων και των φαγάδων της αρχαίας εποχής.

Οι αρχαίοι έτρωγαν γερά, έδιναν μεγάλη σημασία στην ευζωία και ιδίως στην καλοφαγία, και έπιναν καλλίτερα. Έπιναν με τα άσπια άκρατον και κεκραμένον οίνον.

Μερικοί όμως από αυτούς, δεν όμολοθμεν δι' ανθρώπους μόνον αλλά και διά λαούς, υπερέβησαν το όριο και περιέπεσαν εις την κατηγορίαν της τρυφής, της μαλθακότητος και της ραστώνης.

Ο Έπίκουρος, που η σχολή του είχαν ως ιδιαίτερον χαρακτηριστικόν την τρυφήν, έλεγε:

«Δεν δύναιμι να ένοήσω το αγαθόν εάν αφαιρέσω από την ζωήν, την ήδονήν διά των φαγητών και την ήδονήν διά της Αφροδίτης».

Εκτός όμως των Έπικουρείων, υπήρχον και δυο άλλοι κλάσεις φιλοσόφων φιληδόνων και πολυφάγων. Οι Κυρηναίοι και οι Μηνισιαστρίτοι.

Ένας μάλα φιλόσοφος, ο Τερψίων, έγραψε, και ένα ειδικό σύγγραμμα περί Γαστρονομίας.

Ο άναφοδόμενος ως μέγας και τρανός πολυφάγος της αρχαιότητος ήταν ο Μίλων ο Κροτωνιάτης, ο οποίος έτρωγε κρέας έκκοι «μυών» και ισάριθμον άρτον, έπινε δέ τρεις πίθους κρασί. Ήταν όμως γιγαντοσώμμος και δυνατός πολύ. Είς τους Ολυμπιακούς αγώνες άρπασε στους ώμους του τατραετή ταύρον και τριγύρισε έτσι φορτωμένος πολλούς φορές το στάδιο. Κατόπιν δέ τον έσφαξε και τον έφαγεν.... αβήμερον!

Παρόμοιος ήταν και ο Αυτόδωμάς ο Μιλήσιος, όστις προσκλήθει εις δείπνον από κάποιον Πέρση, προσκλήθη να κάμει στο τραπέζι κάτι τι, που να προκαλέση τον θαυμασμό.

Και αυτός άπλωσε το χέρι του και έπιασε το χάλκινο κόμυλο του κρεβατιού και το έλυσσε σαν να ήταν από ξυμάρ.

Όταν πέθανε την κόριν του σώματός του, μόλις την χωρέσαν τρεις ύδρες!

Ένας άλλος σαρπηγής από τα Μέγαρα, Έρδωτος όνομαζόμενος, που ήταν ύψηλός τρία μέτρα και μισό, έτρωγε τρεις «φρίνικας» άρτου, 20 λίτρος κρέατος, έπινε δυο πίθους οίνου και σάλλαζε με δυο ταυτοχρόνως σάλπιγγας.

Έκοιμάτο δέ πάντα, άπάντα σε μίαν λεοντή, λέοντος που σκότωσαν ο ίδιος!

Ο Κάμβλης, ο βασιλεύς των Αχδών ήτο τόσο πολυφάγος, όστε μια νύχτα πενήσας, κατακρούοντος και έφαγε.....την γυναίκα του! Νά και μια περίστασις άνδρός που έτρωγε τη γυναίκα του.

Έως τώρα έέραμε άνδρες που... τρώγονται με τις γυναίκες του, ή άνδρες που... τρώγονται από τις γυναίκες τους!

Ο Κάμβλης αυτός ξυπνήσας το πρωί και ίδων εις το πάτωμα την μείνανσαν άράγατον χείρα της συζύγου του, και φοβηθείς μή μάθη ο λαός το γεγονός και τον κατασπαράξει, ητόκρονήσεν σφαγής μόνος του.

Ο Βασιλεύς του Πόντου Μιθριδάτης, προκάλεσεν άγώνα πολυφάγος και πολυποσίας, εις τον όποιον έλαβε μέρος και ο ίδιος. Κατόπιν μακροθ και βασιαντιστικού συναγωνισμού, το βραβείον το έλαβεν ο..... ίδιος, διότι έφαγεν περισσότερο από όλους!

Ο Έρδωτος άναφέρει για ένα Πέρσην, Καντίβριον όνομαζόμενον, ο οποίος έτρωγε τόσο, που κοιμαζόταν πλέων με μασοφ και άφινε το στόμα του άνοιχτό σαν το πηγάδι. Τότε δέ ήρχοντο οι ασκίτικοι του και ταφ έορχιζαν την τρυφήν μέσα και αυτούς την έκαταπιναν άμύσηστον!

Ο Διονύσιος ο τύραννος της Γρακλίας, είχε τόσο πολύ χονδύνη από την πολυφαγία, όστε στο τέλος τον έπιασε δυσπνοία και έσκασε.

Τόσο χονδρός δέ ήταν, που όταν έκοιμάτο, οι γιατροί του κεντούσαν το σώμα του με περόνες, χωρίς να αλωδάνεται τίποτε

αυτός! Και τότε μόνον έξυπνούσε όταν η περόνη περνούσε τα στρώματα του λίκους, όπως στα γουρούνια, και έφθανε στο κρέας.

Τό υπερβολικό του χονδρός τον έκοιμα να ντρέπεται να παρουσιάζεται σε κόσμο. — Όσakis δέ έδέχτο άκροάσεις, είχε το σώμα του κρημμένο μέσα σ' ένα... κιβώτιο.

Διά τον χοιροεΐδη αυτόν φαγόν, ο Μένανδρος έγραψε τον στίχον:

«Έγρύφο, δότε μή πολύν τρυφήν χρόνον»

Τέτοιους ήταν και ο Πτολεμαίος ο Ζ'. της Α' εξαοντίας. Τέτοιος και ο υιός του ο Αλέξανδρος, ο όποιος, έπειδή η μητέρα του τον συνεβούλευε και τον έγκρατο να εινε έγκρατος, την έφόνευσε με το ίδιο του το χέρι.

Αυτός, ο Αλέξανδρος δηλαδή, ο υιός του Πτολεμαίου, δεν μπορούσε να περιπατήσει, αν δεν τον κρατούσαν τέσσαρες άνδρες!

Όμοίος και ο Μάγας, ο βασιλεύς της Κυρήνης. Αν δεν τον κρατούσαν, έπιπε κάτω από το πάχος.

Ο τρυφήλτερος όμως όλων ήταν ο περίφημος Σαρδανάπαλις. Μύθοι όλόκληροι ιστορούνται για την πολυφαγία του ανθρώπου αυτού. Έκακομύθοι όλόκληροι δαχαμούν — όποληζόμενα με την τότε εθνηγία των τρυφώνων — έξωθενοντο διά το δείπνο του, εις τα όποια παρεκλήντο και αναρίθμητοι γυναίκες. — Δεν έργαν ποτέ στον ήλιο και το δείπνο του ήτο λεπτότερον και λευκότερον κορασιόδες. — Με τη ζωή του ανθρώπου αυτού άσχολήθησαν όλοι οι σατυρικοί της αρχαιότητος και έπάνω στον τάφο του, κατόπιν έχαραχθήκαν τα φαιδρότερα έπιγράμματα, μερικά των όποιων χαρακτηρίσθηκαν ως κατ'άλληλα δώα τάφων... χοίρων.

Νά δυο άπ' αυτά:

Πάσι δέ θνητοίς βοδύλοι παραινέσαι τρυφήμωρον ζήν ήδόνος; ο γάρ θάιν το μηδέν δοτι, και σκία κατά χρόνος.

Και άλλο:

Πίνε, παιζε; θνητός βίος, όλίγος οί 'ν ή γή χρόνος άθάνατος θάνατος έστιν, αν άπαξ τις άποθάνη

αυτός! Και τότε μόνον έξυπνούσε όταν η περόνη περνούσε τα στρώματα του λίκους, όπως στα γουρούνια, και έφθανε στο κρέας.

Τό υπερβολικό του χονδρός τον έκοιμα να ντρέπεται να παρουσιάζεται σε κόσμο. — Όσakis δέ έδέχτο άκροάσεις, είχε το σώμα του κρημμένο μέσα σ' ένα... κιβώτιο.

Διά τον χοιροεΐδη αυτόν φαγόν, ο Μένανδρος έγραψε τον στίχον:

«Έγρύφο, δότε μή πολύν τρυφήν χρόνον»

Τέτοιους ήταν και ο Πτολεμαίος ο Ζ'. της Α' εξαοντίας. Τέτοιος και ο υιός του ο Αλέξανδρος, ο όποιος, έπειδή η μητέρα του τον συνεβούλευε και τον έγκρατο να εινε έγκρατος, την έφόνευσε με το ίδιο του το χέρι.

Αυτός, ο Αλέξανδρος δηλαδή, ο υιός του Πτολεμαίου, δεν μπορούσε να περιπατήσει, αν δεν τον κρατούσαν τέσσαρες άνδρες!

Όμοίος και ο Μάγας, ο βασιλεύς της Κυρήνης. Αν δεν τον κρατούσαν, έπιπε κάτω από το πάχος.

Ο τρυφήλτερος όμως όλων ήταν ο περίφημος Σαρδανάπαλις. Μύθοι όλόκληροι ιστορούνται για την πολυφαγία του ανθρώπου αυτού. Έκακομύθοι όλόκληροι δαχαμούν — όποληζόμενα με την τότε εθνηγία των τρυφώνων — έξωθενοντο διά το δείπνο του, εις τα όποια παρεκλήντο και αναρίθμητοι γυναίκες. — Δεν έργαν ποτέ στον ήλιο και το δείπνο του ήτο λεπτότερον και λευκότερον κορασιόδες. — Με τη ζωή του ανθρώπου αυτού άσχολήθησαν όλοι οι σατυρικοί της αρχαιότητος και έπάνω στον τάφο του, κατόπιν έχαραχθήκαν τα φαιδρότερα έπιγράμματα, μερικά των όποιων χαρακτηρίσθηκαν ως κατ'άλληλα δώα τάφων... χοίρων.

Νά δυο άπ' αυτά:

Πάσι δέ θνητοίς βοδύλοι παραινέσαι τρυφήμωρον ζήν ήδόνος; ο γάρ θάιν το μηδέν δοτι, και σκία κατά χρόνος.

Και άλλο:

Πίνε, παιζε; θνητός βίος, όλίγος οί 'ν ή γή χρόνος άθάνατος θάνατος έστιν, αν άπαξ τις άποθάνη

Γιά να μη θυμώσουν δέ και οι κυρίες αναφέρωμεν ότι είχαν αυτοί την αντιπροσώπων του εις την κοιλιοδουλειαν της αρχαιότητος.

Η Άγλαΐς, θυγατήρ του Μνησιόλεους, έτρωγε 12 λίτρος κρέατος, 4 φρίνικας άρτου και έπινεν ένα χόα οίνου.

Σήμερα ο κόσμος δεν τρώει τόσο πολύ. — Τρώγεται όμως άχόρτατος, άναμεταξό του.....

Ο ξεσκονιστής των βιβλιοθηκών

ΤΑ ΟΣΤΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Από την Καλλιφορνία εξαγονται κάθε χρόνο στην Εδμήν μεγάλες ποσότητες από κόκαλα ζώων. Τα κόκαλα αυτά χρημεύουν για την κατασκευή λαβών μαχαιριών και άλλων παρομοίων ειδών και η αξία τους εινε 8 λίρες ο τόνονος. Τα όστα των πονιών των ζώων χρησιμεύουν προς κατασκευήν λαδιού από τα τέσσαρα πόδια ενός βοδιού βγίνει μισή λίτρα λάδι. Περισσότερο περιζήτητα εινε τα κόκαλα των πλευρών και πωλούνται μέχρι 16 λιρών ο τόνονος από αυτά κατασκευάζονται ψήκτρες για τα δόντια και άλλα μικρά εργαλεία. Από τα κόκαλα των κνημών που πωλούνται προς 6 λίρες κιντά τόνονος, κατασκευάζονται κομμάτια κοιμηθώνων διαρκών. Τα άλλα κόκαλα κοίγονται και με τη στάχτη τους καθαρίζεται η ξάχαρη. Αλλά και το νερό που βράζουν τα κόκαλα χρησιμοποιείται κατόπιν ως κόλλα. Όστε καθώς βλέπετε δεν πετιούνται ποτε.

Αυτός! Και τότε μόνον έξυπνούσε όταν η περόνη περνούσε τα στρώματα του λίκους, όπως στα γουρούνια, και έφθανε στο κρέας.

Τό υπερβολικό του χονδρός τον έκοιμα να ντρέπεται να παρουσιάζεται σε κόσμο. — Όσakis δέ έδέχτο άκροάσεις, είχε το σώμα του κρημμένο μέσα σ' ένα... κιβώτιο.

Διά τον χοιροεΐδη αυτόν φαγόν, ο Μένανδρος έγραψε τον στίχον:

«Έγρύφο, δότε μή πολύν τρυφήν χρόνον»

Τέτοιους ήταν και ο Πτολεμαίος ο Ζ'. της Α' εξαοντίας. Τέτοιος και ο υιός του ο Αλέξανδρος, ο όποιος, έπειδή η μητέρα του τον συνεβούλευε και τον έγκρατο να εινε έγκρατος, την έφόνευσε με το ίδιο του το χέρι.

Αυτός, ο Αλέξανδρος δηλαδή, ο υιός του Πτολεμαίου, δεν μπορούσε να περιπατήσει, αν δεν τον κρατούσαν τέσσαρες άνδρες!

Όμοίος και ο Μάγας, ο βασιλεύς της Κυρήνης. Αν δεν τον κρατούσαν, έπιπε κάτω από το πάχος.

Ο τρυφήλτερος όμως όλων ήταν ο περίφημος Σαρδανάπαλις. Μύθοι όλόκληροι ιστορούνται για την πολυφαγία του ανθρώπου αυτού. Έκακομύθοι όλόκληροι δαχαμούν — όποληζόμενα με την τότε εθνηγία των τρυφώνων — έξωθενοντο διά το δείπνο του, εις τα όποια παρεκλήντο και αναρίθμητοι γυναίκες. — Δεν έργαν ποτέ στον ήλιο και το δείπνο του ήτο λεπτότερον και λευκότερον κορασιόδες. — Με τη ζωή του ανθρώπου αυτού άσχολήθησαν όλοι οι σατυρικοί της αρχαιότητος και έπάνω στον τάφο του, κατόπιν έχαραχθήκαν τα φαιδρότερα έπιγράμματα, μερικά των όποιων χαρακτηρίσθηκαν ως κατ'άλληλα δώα τάφων... χοίρων.

Νά δυο άπ' αυτά:

Πάσι δέ θνητοίς βοδύλοι παραινέσαι τρυφήμωρον ζήν ήδόνος; ο γάρ θάιν το μηδέν δοτι, και σκία κατά χρόνος.

Και άλλο:

Πίνε, παιζε; θνητός βίος, όλίγος οί 'ν ή γή χρόνος άθάνατος θάνατος έστιν, αν άπαξ τις άποθάνη

Γιά να μη θυμώσουν δέ και οι κυρίες αναφέρωμεν ότι είχαν αυτοί την αντιπροσώπων του εις την κοιλιοδουλειαν της αρχαιότητος.

Η Άγλαΐς, θυγατήρ του Μνησιόλεους, έτρωγε 12 λίτρος κρέατος, 4 φρίνικας άρτου και έπινεν ένα χόα οίνου.

Σήμερα ο κόσμος δεν τρώει τόσο πολύ. — Τρώγεται όμως άχόρτατος, άναμεταξό του.....

Ο ξεσκονιστής των βιβλιοθηκών

ΤΑ ΟΣΤΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΓΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΚΔΙΚΗΣΗ

Το Γκν ντε Μπακσάν

Η ήρα του Πάολο Σαβαρίνι έτρεφε μόνη με το γυιό της σ' ένα ταχυοστό, κοντά στα τείχη του Βενιφάτσιου.

Ζούσε μόνη με το γυιό της τον Αντώνη και τη Σεμιλάντα, μια μεγάλη κι άδύνατη σκύλλα κυνηγιάκιμα μ' άσπρο στήληρό τρυπο.

Περνούσαν ήσυχα ως ένα βράδυ που έτετρα από μια φιλονεικία Νικόλας Ραβολάτσι, σκότωσε προδοτικά, με το στίλετο του τον Αντώνη.

Δεν έλαψε η γοηά μάνα σαν της έφρασαν σκοτωμένο το γυιό της, δεν θρήνησε. Στάθηκε μόνο άκίνητη και σηκώνοντας άργά το κακιάκιό χέρι της, δούλεψε να εκδικηθή.

Κι ένα δεν δέλησε κοντά της, κι' όλη τη νύχτα έκλαιγε μαζί με τη Σεμιλάντα τον κημένο γυιό της.

Ο νιος άνάσκαλε, φορώντας ακόμα το χοντρό του σάκκο, κρημμένο και ξεσκισμένο, έμοιαζε σαν να κοιμάται. Μόνο τα άκρα, στο ποκάμισο, στα χέρια, στο πρόσωπό του, παντού έδειχναν πως ειναν σκοτωμένοι.

Έτσι η σκύλλα τα ούρλιαχτά... Κι' άρχισε η μάνα να μιλεί στο γυιό της:

— Πήγαινε, πήγαινε, θά σ' εκδικήσω, καλικά μου, παιδί μου, δυστυχισμένο μου παιδί. Κοιμήσου, κοιμήσου... θά εκδικηθής άσως! Ένώ στο λέω η μάνα σου. Και ξε- ρες πως θα λέω το κάνω»

Κι έσκυψε σιγά σιγά, και κόλλησε τα κρόθα της στα νεκρά μάτια του γυιού της.

Την έφαγαν την άλλη μέρα τον Αντώνη Σαβαρίνι και οι λίγοεχάστρες κι' αχτος στο Βενιφάτσιου.

Δεν υπήρχε άδελφός ή άλλος κοντινός συγγενής για να πάρη πίσω το σώμα του, μόνο η γοηά μάνα είχε να σκεφτή γι' αυτό.

Στην άντικρυνη παραλία φα νόταν ένα λευκό σημείο, ένα μικρό χωριό της Σαρδέ νης, το Λογκοσάδο, καταφύγιο των Κορ- σικανών ληστοπαράτων. Εκεί είχε καταφύ- γει κι' ο Νικόλας Ραβολάτσι, ο φονιάς του παιδιού της.

Γι' αυτό όλη τη μέρα, η γοηά καθισμένη στο παραθύρο κούταγε με τη β ε ν ε τ α (εκδίκηση) ναυτα στο νι ή της.

Πως θα μπορούσε να εκδικηθή; Μόνη, χω- ρίς β ήρα, άρρωστη.

Είχε όμως δοκιμάσει και δεν μπορούσε να το ξεχάσει, ούτε να περιμένη.

Τι νάκανε; Νύχτης όλόκληρης έμεινε άγρυπνη χωρίς να βρούκε άναπαυση κι' ήσυχια. Προσπαθούσε να βεθ....

Η Σεμιλάντα κοιμότανε κουλουριασμένη στα πόδια της και κάποτε σηκώνοντας το κεφάλι της ούρλιαζε λυπητερά. Άπο τότε που σκοτωθηκε ο Αντώνης συχνά φώναζε έτσι να νι τον ζήτοσε, σά νάχε κρατήσει τη θήρη του άρρωστη μες στην καρδιά της.

Μια νύχτα ξαφνικά έ,φ η Σεμιλάντα ούρλιαξε μια σέψη άγρια, έκδικητική ήρθε στη μάνα. «Ω, το πρωί τη δούλεψε στο μυαλό της και το πρωί είχε πάρει την απόφασή της.

Το πρωί άναψ έ γυιό της ένα ξεκατωμένο βαρέλι πουχε στην αυ- λή, το στερεωσε στη γή με πέτρες κι' έθηκε κει τη Σεμιλάντα.

Ένα μερόνυχτο ούρλιαζε η σκύλλα κι' η γοηά καθόταν στο παραθύρο με το μάτι στο Λογκοσάδο... εκεί ήταν ο δολοφόνος!

Το άλλο πρωί έδωσε στη σκύλλα της μια κόπτα νερό. Φαί και νερά, καθόλου!

Δύο μέρες ακόμη την άφησε νησική, μόνο με νερό.

Έπειτα η γοηά Σαβαρίνι, άγόρασε δυο δεμάτια άχυρα, πήρε μια καλή φορεσιά του άντρα της, την γέμισε κι' έκαμε έτσι ένα άχυ- ρένο άντρείκελλο.

Έμπησε τέλος ένα στόλο μπρός στο βαρέλι της Σεμιλάντας και έθεσε κει τον αβυσσώδη άνθρωπο. Τότε η γοηά, πήρε ένα κομμάτι λουναίικο και το άφησε κοντά στη φωλιά της σκύλλας.

Η Σεμιλάντα τρελή από την πείνα, πηδούσε κι' ούρλιαζε με τα μάτια κολλημένα στο λουναίικο.

Πήρε, τότε το λουναίικο η γοηά κι' άφου τώδεσε καλά, το τύ- λισε στο λαιμό του άντρείκελλου κι' έθεσε τη σκύλλα.

Μ' ένα τρομερό πήδημα το έω έφτασε στο λαιμό του άντρείκελ- λου κι' άρχισε να δαγκώνει άγρια... Άρπαξε ένα κομμάτι και ένα- νησε ξεροχώνιας του με μεγάλες δαγκωματιές το πρόσωπο.

Άφωρη κι' άκίνητη η γοηά την έβλεπε. Έπαισε την ξαναδωσε και την άφησε νησική δυο μέρες, ξαναρχίζοντας πάλι το παρό- μοιο αυτό γύμνασμα.

Σε τρεις μέρες, συνείδησε τη Σεμιλάντα σ' αυτές τις έφοδους. Δεν την έδεσε τώρα, μη μ' ένα κίνημα την άφρχνε στο άντρεί- κελλο. Την είχε μάθει να το ξεοικίζη χωρίς νάχη τρυφή άπάνω.

Έτσι η σκύλλα τα ούρλιαχτά... Κι' άρχισε η μάνα να μιλεί στο γυιό της:

— Πήγαινε, πήγαινε, θά σ' εκδικήσω, καλικά μου, παιδί μου, δυστυχισμένο μου παιδί. Κοιμήσου, κοιμήσου... θά εκδικηθής άσως! Ένώ στο λέω η μάνα σου. Και ξε- ρες πως θα λέω το κάνω»

Κι έσκυψε σιγά σιγά, και κόλλησε τα κρόθα της στα νεκρά μάτια του γυιού της.

Την έφαγαν την άλλη μέρα τον Αντώνη Σαβαρίνι και οι λίγοεχάστρες κι' αχτος στο Βενιφάτσιου.

Δεν υπήρχε άδελφός ή άλλος κοντινός συγγενής για να πάρη πίσω το σώμα του, μόνο η γοηά μάνα είχε να σκεφτή γι' αυτό.

Στην άντικρυνη παραλία φα νόταν ένα λευκό σημείο, ένα μικρό χωριό της Σαρδέ νης, το Λογκοσάδο, καταφύγιο των Κορ- σικανών ληστοπαράτων. Εκεί είχε καταφύ- γει κι' ο Νικόλας Ραβολάτσι, ο φονιάς του παιδιού της.

Γι' αυτό όλη τη μέρα, η γοηά καθισμένη στο παραθύρο κούταγε με τη β ε ν ε τ α (εκδίκηση) ναυτα στο νι ή της.

Πως θα μπορούσε να εκδικηθή; Μόνη, χω- ρίς β ήρα, άρρωστη.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ—ΑΣΤΕΙΑ

Γι' ατ περνούσε

Ένας ήφοποιός παρουσιάζεται σ' ένα διασάχη και του ζητάει να τον προλάβη στον θάσο. Ο διευθεντής τον βλέπει καλά καλά και θυμάται ότι κ' όπου τον ξανάδε σ' άλλον θάσον παριστάνοντα:

— Νά σοι ελτώ, του λέει, δεν ήσουν με τον θάσο που έπαιζε πέτρις στας Πάτρας;

— Μάλιστα.

— Είχες χάλια τότε! Ένα βράδυ ήρθα στο θέατρο και είδα το κοινόν να σοι ρίχνει νεομάτες.

— Μά ξερετε τι τρεχει; Δεν είμαι και τόσο κακός... το έκανα τότε τίποτε.

— Τι θά ελτ ή επίτηδες; επίτηδες για να σοι πετούν νεομάτες;

— Βέβαια ο διευθεντής μας δεν μας έπληρωσε, δεν είχα λεπτό ούτε για να φάω. Αν έπαιζα καλά, θά μ' έχειροκροτούσαν και τα χειροκροτήματα, δεν χορταίνουν. Έπαιζα, λοιπόν, έλασινά, που άρχιζαν νεομάτες και έτσι τουλάχιστον έξαφάλα το φαγι μου!

Έκ πληρονομίας

— Κόττα τι ώρα μαλλιά πούχει αυτή η κόρη.

— Το ξερω, τα πληρονομία από τον πατέρα της.

— Κ' έλαιοει ειναι έτσι μαλλιά...

— Όχι, άδερφέ, ειναι μπαρμπερός!...

Αμερικανικοί έξωφρενισμοί

Μυθώδης εινε η έπιδεικνυμένη πολυτέ- λεια των βαθυπλούτων αμερικανών όσakis δίδουν χορούς ή γεύματα. Σ' ένα χορό ποδ- δωσε το παραθόν άτος στη Νέα Υόρκη κά- ποιος εκατομμυριοσχος τραπεζίτης, δολα- ροι οι τοίχοι των αίθουσών ήταν έπιστρω- μένοι με ρόδα! Προς τοπτα έδαπανήθηκαν δεκαεπτά δολάρια, δηλαδή περί τας έβδο- μήκοντα ή άγδοήκοντα χιλιάδες δραχμών!

Άλλοτε πάλι σε κά το γεύμα τα μπου των φαγητών ήταν έξηροτημένα από χρυσά και άδαμαντ κόλλητες άλυσσιδισες. Έάστη έξ αυτών άζεζε χίλια δολάρια, οι συνδιτημέ- νες δέ άνήρχοντο εις τριάκοντα δύο τον άριθμόν!...

Ο Αϊδεσιμώτατος άπέθανε!

Ο παπας ενός χωριού της Ιρλανδίας, ο όποιος ειναν και πολύ λαοφιής, άρρώτησε έξωφρα βαρύν. Όκοι οι κάτοικοι έτρεχαν κάθε στιγμή να σωτήσουν για την κατάσταση του. Όταν τέλος έφθασε στα έσχατα ή γο- νική άπεφάνισαν να άναγορν κάθε ώρη λαοφιλών δαλίων στην πόρτα του. Τα λαοφίλ- α αυτά δελτία είχαν ως έξης:

«Όνα 9 μ.μ. Ο αϊδεσιμώτατος ειναι έτοιμο θάνατος!

«Όνα 10 μ.μ. Έχασε σε αϊδεσιμώτατος σε τρία μ.μ.

«Όνα 11 μ.μ. Αρρώτησε ή γυναίκα! Μεσάνυχτα. Ο αϊδεσιμώτατος πέθανε!

Κατά το πρωί ένα χαίμνι, πέρασε άπ

από τα μάτια μου μία σκιά, μία σιλουέττα, σιλουέττα γυναικός μάλλον, γυναικός κομψής, με μακριά ξεπλέγα μαλλιά!...
Είδα τα μάτια της, δυο μάτια φωτεινά, υπερχόχως γοητευτικά και σπινθηροβόλα, να με κοιτάζουν με μία έκφραση λυπηρή.

Ένας ολόκληρος άκουστος στον άέρα...
Χωρίς να ξέρω τι κάνω, μηχανικά κινούμενος, παραζαλισμένος καθώς ήμουν από τον ήχο, έσυροβόλησα ένστικτο της σκιάς αυτής. Και όμως ο πυροβολισμός μου αυτός δεν έφερε κανένα αποτέλεσμα. Η σκιά έφυγε προς το παράθυρο. Και έλαθην ξανά από αυτό, έμφ ήταν κλεισμένο και η γοητεία κατεβασμένης!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ V

Μυστήρια και κίνδυνοι

Έπι τέλους κτύπησε προσεκτικά, έμπρός μου. Το θέαμα, που παρουσιάστηκε στα μάτια μου είχε όλη τη φρίκη ενός κακού δεινίου, που ένινετο φρικτότερο με την βεβαιότητα πως ήταν πραγματικό. Το δωμάτιο ήταν τώρα φωτισμένο από πολλά φώτα και κάθε αντικείμενο ήταν στη θέσι του άκίνητο. Και το κρεβάτι του κ. Τρελόνη ήταν άδειο!...

Κοντά στο άδειο κρεβάτι καθόταν στην πολυθρόνα της ή μίς Κενέδου όπως και προηγουμένως, άκουμπισμένη σ' ένα μαξιλάρι. Ο λαμός της ήταν άκίνητος, άκίνητο το σώμα της, σαν να βρισκόταν εις κατεληπτική κατάσταση. Έφαινετο σαν άπολιθωμένη. Το πρόσωπό της δεν είχε καμιά έκφραση φόβου ή φρίκης όπως θα περίμενε κανείς. Τα όρθάνοικτα μάτια της δεν εξέφραζαν καμιά έκπληξη. Παρανοίαζε το θάμα μιάς νεκράς υπόψης, που δεν αίσθάνονταν τί γινόταν γύρω της. Τα σεντόνια του κρεβατιού ήταν άνω κάτω, σαν να είχαν τραβήξει τον άρρωστο από το κρεβάτι. Μία γυνιά σεντονίου κρεμόταν επάνω στο πάτωμα.

Έκει κοντά ήταν επίσης πεσμένος κ' ο έπιθετος που είχε δέσει ο γιατρός στο πληγωμένο χέρι του κ. Τρελόνη, παραπέρα ήταν πεταμένοι κ' άλλοι έπιθετοι, γύρω από τον ίδιο τον τραυματία ο όποιος βρισκόταν ξεπλωμένος στην ίδια θέσι που τον βρήκαν τη νύχτα του τραυματισμού του, μπροστά δηλαδή στο μεγάλο χρηματοκιβώτιο. Και αυτή τη φορά το χέρι του έτείνετο κατωματωμένο προς την διεύθυνση του χρηματοκιβωτίου! Είχε γίνει λοιπόν και δεύτερο απόπειρα!

Ένα πλατύ μαχαίρι, από εκείνα που μεταχειρίζονται οι Ένδοι είχε αφαιρεθεί από το τραπέζι και με αυτό είχαν χτυπήσει, άσφαλως, τον κ. Τρελόνη! Το έξωτερο μέρους του χεριού είχε κοπεί έως το κόκαλο και είχε προκληθεί νέα αιμορραγία. Κοντά στον πατέρα της βρισκόταν τώρα γονατισμένη ή μίς Μαργαρίτα και το λευκό νυχτικό της ήταν λεκιασμένο με μ' γαίες κηλίδες αίματος. Στη μέση του δωματίου έστεκετο ο Ντόου. Εγείμζε με νεύς σφίγες το ρεβόλβερ του. Τα μάτια του ήταν κόκκινα και βαριά και φαινόταν και αυτός μισοκοιμισμένος, σαν να μη ήξερε καλά καλά τι συνέβαινε γύρω του. Πολλοί όπρηται ήσαν έλσης μαζεμένοι γύρω με διάφορα φώτα.

Μόλις σηκώθηκε από τη θέσι με κ' προχώρησε, ή μίς Τρελόνη με κτύπησε με φρίκη. Έφώναξε και έτρεξε κοντά μου. Ποτέ δεν θα έχασω την περιέργη και λυτρηρά εμφάνισή της, τη θλιβερή θεά της με το λευκό αιματωμένο νυχτικό και τα γυνά κομψά πόδια της. Φαίνεται ότι ή θνητρία που είχε καταλάβει την μίς Κενέδου και έν μέρει τον Ντόου, δεν με είχε πειραχτεί έμένα χωρίς εις τη μάσκα, με την όποια είχε έφοδιασθεί. Έμουν φανερά τρομαγμένος την όψη, με τη μάσκα αυτή που έκάλυπτε τη μύτη και και τα μάτια μου.

Ο Ντόου δεν με άνεγνώρισε άμέσως κ' αυτός είχε πυροβολήσει μη ξέροντας τί κανει. Έτυχώς ήταν μισοκοιμισμένος και δεν συνεβή νέο δυστύχημα.

Έφαινετο όμως σαν να εθρίσκετο ακόμη υπό άγνωστον έπιρροήν. Τα κοκκινισμένα μάτια του ήσαν μισοκοιμισμένα και είχαν χάσει την ζωηρή έκφραση τους. Η στιγμή ήταν τραγική για όλους μας. Έδυχνες όμως άφίχθη έγκαιρος ή μίς Γκράντ. Η άφίξης της μάς έπανεφερε όλους εις την πραγματικότητα, και μάς άπεσπασε από τα τραγικά συμβάντα, που έμοιαζαν με δεινρο. Άναπνεύσαμε βαθεια και έσπεύσαμε να παράσχωμε στον κ. Τρελόνη τες πρώτες βοήθειες. Παρά την τρομερή αίμορραγία ο άσθενισμένος ζούσε άκομψ.

Έστειλα άμέσως ένα ύπηρέτη να φέρη τον γιατρό, ενώ ή μίς Γκράντ περιποιείτο τον άρρωστο. Τον έβλαψε, πάλι έπάνω στο ντιβάνι όπως και την προηγουμένη φορά. Όταν έκαμαμε γ' αυτόν ότι ή όποια παρ' όλο τον θόρυβο δεν είχε κινήσει. Καθόταν όπως ποίν, άκίνητη σαν άγαλμα, με ένα έλαφρό μειδίαμα, στα χείλη. Η άναπνοή της ήταν ήσυχη και κανονική. Ήταν φανερό ότι καμμία απόπειρα δεν είχε γίνει κατ' αυτής. Ένόςσ περιμένε με τον γιατρό συζητούσαμε για τη γενική κατάστασι.

Εν τώ μεταξύ ή Γκράντ είχε βοηθήσει την κυρία της να αλλάξει ένδυματα. Η μίς Μαργαρίτα φορούσε τώρα ένα μαύρο φόρεμα και στα χέρια της δεν έφαιναντο πια τα ίχνη του αίματος. Φαινόταν ήσυχη, αλλά τα όχρα χείλη της έτορμαν με ένα νευρικό σπασμό και ή όχρητης της ήταν τρομακτική.

Οι άναγνώσται του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» θα παρουσύν εθάρματα τις βραδύες του χειμάνους παρακολουθόντες
ΤΟΝ «ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ»,
ο όποιος κυκλοφορεί από σήμερον 5 Δεκεμβρίου εις μονό-
δραγμα καθ' ημερίαν φυλλάδι.

ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΑΪ'ΝΕ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

I

Πάνω στα φτερά των τραγουδιών μου θα σε μεταφέρω, θα σε μεταφέρω έως τις όχθες του Γάγγη, εκεί, ξέρο ένα θαπέσιο μέρος.

Έκει άνθίζει ένας μυρωμένος κήπος' κάτω από τις γαλήνιες άχτίδες της σελή'νης, τα λουλούδια του λπτοθ, περιμένουν την άγαπημένη μικρή άδελφή τους.

Οι δάκνινθοι γελούν και φλυνρούν άναμεταξύ τους και κλείνουν το μάτι στα άστρα, τα τριαντάφυλλα κρυφομολούν μυρωμένες κορβέντες.

Τα δειλά και πηδηχτά περιστρέφει πληνιάζουν γιά ν' έκοθούν, και μακριά θυροβούν τα νερά του ιεροδ ποταμού.

Έκει θα ξεπλωθώμε κάτω από τις χουμαδιές και ή σκιά της θα μάς φέρη όνειράτα ούρανίας μακαριότητος.

«Ω! μήν όρκίζεσαι, φίλησέ με μονάχα, δεν πιστέω στους όρκους των γυναικών. Η μιλία σου είνε γλυκύ, αλλά πειό γλυκό όρκος είνε το φ'λι που σοι έλεψι. Είσαι δική μου, και νομίζω ότι τα λόγια δεν είνε παρά ένα μάταιο φύσημα.

«Ω! όρκίσου πολυαγαπημένη μου, κάνε όρκους πάντα, οι πιστεύω, που φτάσι μιά σου λέξη. Άκουμπά πάνω, στο στήθος σου, και νομίζω πως είμαι τρισευχισμένος, πιστέω πολυαγαπημένη μου, πως θα μ' αγαπάς όσο ζω και πέρα απ' τη ζωή άόμοι!...

Γιά τα μάτια της πολυαγαπημένης μου έκανα τις πιο όφρες κατεσόντες γιά το στοματάκι της πολυαγαπημένης μου έκανα τις μεγαλοτυπέστερες στορφές. Και έν ή πολυαγαπημένη είχε μιά καρδιά, θα έκανα γ' αυτή τη καρδιά ένα όρατο σονέτο!

Τα τραγουδία μου είνε φαμακεμένα! Πώς μπορούσαν να είνε άλλωδς; Έχυσες δηλητήριο πάνω στα λουλούδια της ζωής μου!

Τα τραγουδία μου είνε φαμακεμένα! Πώς μπορούσαν να είνε άλλωδς; Έχω μέσα στην καρδιά ένα πληθος φειδια, και ένα μαζό, πολυαγαπημένη μου!

IV

Η νύχτα είχε άλωθθί πάνω στα μάτια μου, μόλις είχα πάνω στο στόμα μου, με την καρδιά και το κεφάλι ναρκωμένα, κοιτ' μουν στο βαθύς το τάφου.

Άφου κοιμήθηκα δεν ξέρω κ' έγώ πόσο καιρό, ζύπνησα, και μου φανηκε πως κτυπούσαν στο μνήμη μου.

-- «Έλα, δεν θα σηκωθείς, Έορτίκε; Η αιλόνια μέρα λήμει, οι πεθαμένοι άναστήθηκαν! Η αιλόνια εδωαμονία άρχισε».

-- «Αγάπη μου, δεν μπορώ να σηκωθώ, γιατί είμαι γιά πάντα τυφλός! Έκλαψα πάρα πολύ, και τα μάτια μου οβόσανε!...

-- «Με τα φίλιά μου, Έορτίκε, θα διώξω τη νύχτα που σκεπάζε τα μάτια σου... Πρέπει νά όής τους άγγέλους και τη λαμπρότητα των ούρανών».

-- «Αγάπη μου, δεν μπορώ να σηκωθώ, ή πληγή που μου έκανε ένας λόγος δικος σου στην καρδιά τρέχει αλμα αλωνίζω».

-- «Θά βάλω έλαφρά το χέρι μου στην καρδιά σου, Έορτίκε, και δεν θα τρέξη αλμα πια, ή πληγή σου γιαιρεύετσε».

«Αγάπη μου, δεν μπορώ να σηκωθώ, έχω ακόμα μιά πληγή στο κεφάλι που αιμοσταζει! Τον καιρό που σ' άρχίζε με ένα έδωσα κοιτάξια σε μία μολυβένια σφαίρα μέσα σ' αυτό».

«Με τις μπούκλες των μαλλιών μου, Έορτίκε, θα λείσω την πληγή του κεφαλιού σου, θα σταματήσω το κύμα του αίματος σου, θα σου γιατρέψω το κεφάλι...»

Η φωνή παρακαλούσε με ένα τρόπο χαριτωμένο και τόσο γλυκό, που δεν μπορούσα ν' όρννηθώ, θέλησα να σηκωθώ και να πάω στην πολυαγαπημένη μου.

Έξαφνα ή πληγές μου ξαναόφτανε, ένα κύμα αίματος πετάχτηκε με δύναμη από το κεφάλι μου, κ' από το στήθι μου, και έτνησάν με.
Μεταφρ. Poeta

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΠΩΣ ΠΙΑΝΕΤΑΙ Η ΑΓΑΠΗ

ΤΟΥ ΚΛΩΝΤ ΜΑΡΖΕ

ΑΙ, μου έλεγε ο Λουκιανός άνοιγοκλεινόντας τα μυωικά του μάτια πίσω από το χοντρό του γυαλιό, ναι, παντούτρηκα. Τι το παράξενο βρίζεις σ' αυτό; Δεν ξαναϊδωθήκαμε από τον πόλεμο και έπειτα από τόσο καιρό, και τί καιρό!...

Ένφ μιλούσε, τον έβλεπα να περιπατά δίπλα μου, μικρόν, αδύνατο, σχεδόν άστελο πίσω από τα χοντρά του γυαλιά με τα μικρά μυωικά μάτια του. Κινούσε τα χέρια χωρίς έπιτηδεύτητα, τζιποταδεν φαινόνταν μέσα σ' αυτό το πρόσωπο που να μπορούσε να τροβήξη τα βλέμματα μιάς γυνίκας και ή φυσική του δαιλία δεν εΐταν κατωμένη, γιά να τον άμνη να παίξει από το ύπερόχιο βιολιστού. Άπό την έκπληξη μου, όταν έβλεπα να μου άναγγέλλει έπειτα από τόσα χρόνια άποχωρισμού την γάμον του έννοησε, χωρίς άλλο, την σκέψη μου και έξαμα- λώθηκα μειδώντας:

— Είσαι μόνος; ο έρωσ έχει το δικαίωμα να είνε τωλόξ! Λοιπόν να πως έγινε το πράγμα! Τόν παρ- αμένο χρόνο γνωρίζοντας από ένα κοσέρτο που είχα δώσει στη Ρουέν, βρέθηκα μέσα στο έξπρεσ των Παρισίων. Γιά να περάν ή ώρα περπατάσα στο διάδρομο του βαγονιού κανίζοντας. Το μεγάλο μου εΐταν καθ' όλοκληρίαν άπασχολημένο με την θεά της καταπράσινης νορμανδικής έξοχης. Έίχαμε πού πάζαμε, μόλις μισή ώρα, όταν μιά μουσική φωνή με έβγαλε από τους ρεμβασμούς μου.

— Συγγνώμη, κύριε! Έκαμε αυτή ή φωνή. Γιά να άφρησα να περάσω ή περιπατήτρια, τραβήχτηκα. Εΐταν μιά δεσποινίς είκοσι χρόνων περίπου, με άμυρική και εδώνητη κορμοστασιά, με δέριμα λεπτά, με μύτια άδολα, με καστανά μαλλιά που κά- τα από το φως φαινόντουσαν σαν χρυσαφενια, μ' ένα μειδίαμα στα χείλη, ελκινής όσος όλο της το πρό- σωπο τέλος παντων άλη και όμορφη. Με μιά ματιά τα έόκρινε όλα αυτά και αίσθάνθηκα ότι ήμουν τα- ρημένος, ζαλισμένος από μιά άνεξήγητη στενοχώ- ρια, ζήλοτος γ' αυτός που θα μπορούσαν σε μιά ευκαιρία να θαυμάσουν αυτή την λευκή και άσπι- λή όμορφιά, αυτή την όμορφιά που έγώ θεατής μιάς στιγμής δεν θα μπορούσα πιά να ξαναϊδθώ.

Άληθινά αυτή ή ταραχή εΐταν γελοία ές μέρους μου. Δεν ήθελα ποτέ Δον Ζουάν και κάνντες έτραμε σαν παιδί μπρος σε μιά γυναι- κεία ματιά. Τι μπο- ρούσα να περιμένω από μιά συνάντηση τόσο λαθραία; Έν τούτοις δεν έδίστασα όταν είδα την άγνω- στη, συνδευμένη άπό μιά κυρία μεγάλη- ζα μαλλιά να διευθύ- νεται προς το βαγκόν- ρεστανδών και τις ά- κολουθούσα. Κάθισαν

— «Αγάπη μου, δεν μπορώ να σηκωθώ, έχω ακόμα μιά πληγή στο κεφάλι που αιμοσταζει! Τον καιρό που σ' άρχίζε με ένα έδωσα κοιτάξια σε μία μολυβένια σφαίρα μέσα σ' αυτό».

— «Αγάπη μου, δεν μπορώ να σηκωθώ, έχω ακόμα μιά πληγή στο κεφάλι που αιμοσταζει! Τον καιρό που σ' άρχίζε με ένα έδωσα κοιτάξια σε μία μολυβένια σφαίρα μέσα σ' αυτό».

— «Αγάπη μου, δεν μπορώ να σηκωθώ, έχω ακόμα μιά πληγή στο κεφάλι που αιμοσταζει! Τον καιρό που σ' άρχίζε με ένα έδωσα κοιτάξια σε μία μολυβένια σφαίρα μέσα σ' αυτό».

άνταξί της όμορφιάς της, καθισμένη μέσα σε άρχαία έπιπλά και όργα τέχνης, κάτω από το φως μιάς λάμπας να γυρίη τα όφλλα κάποιου βιβλίου σιγά, σιγά. Αυτό δεν είνε το δεινρο όλων των έρωτευμένων με μία άσπιλη άγάπη;

Μέσα στον παραλογισμό μου ζητούσα τον τρόπο, γιά να πραγ- ματοποιήσω το δεινρό μου. Βάναυσα ή λογική μου έδειχνε την ματαιότητα των διαλογισμών μου. Στο Παρίσι ή άγνωστος θα κα- τέβινα και θα χανόταν μέσα στον κόσμο. Πώς από την ξαναβρά, άφου και το όνομά της άκόμη δεν ήξερα; Πώς από του τέλους του ταξιδιού να πιάσω κορβέντα; Οι πιο τολμηροί βρίζουν τέτοιες άφορμές, έξρουν να όποκινούν μιά σύμπτωση, να αλλάξουν τά πρώτα λόγια και έπειτα να συσταίνονται μόνοι τους. Μά έμένα που μιά δαιλία με συγκρατεί πάντοτε, δεν όπηχε καμιά έλπίδα να κάμω τίποτα τέτοιο, άν δεν ερχόνταν να με σπώξερ ένα τυχαίο γεγονός πολύ εδώνητο ή μιά καταστροφή. Η τύχη; Ποτέ δεν μου ήτορζε εδώνητο. Η καταστροφή; Ω, ναι, γιατί όμ; Σκεπτόμουν τι θα συνέβαινε άν έαφνικά μέσα στην ταχύτητα του αϊεροδρό- μου μιά τρομαχέ σύγκρουση πέταγε τους έπιβάτες, άνομια σε συντορίμματα. Άμέσως θα μεταδίδεταν φωτιά. Ένα μίρατο θα με προεστάτευσε. Θάβρισα ξωτανή άκόμη την ώρα μου άγνω- στη, θα την άπαζά από τις φλόγες και θα την ξαναφέρνα στο φως, στη ζωή. Έπειτα από ένα τέτοιο κατόρθωμα, δεν θα μπορούσε να κινή άλλωδς, παρά να με θεω- ρήση ως φίλο. Δοξασμένος πια άν τον τους ήρωας θα έκανα να χτυπήη ή καρδιά του νέου κορτσιού. Θα μάντευε τον μουσικό μου έρωτα. Θα μου τον άν- ταξέδιδα. Θα την παντρευόμουν. Ναι, να ποιος ήταν ο μόνος τρόπος γιά να κατακτήσω την όμορφη συ- ταξιδιώτισσα. Ο μόνος, γιατί έξω πως, ποτέ δεν θα μπορούσα να φανθώ έξιος άλλωδς.

Πραγματικώς, όνειροπολ' όσα δίωξ διεύου ζύ- πνιος. Μά μέσα σ' αυτό το όνειροπόλο μου έκανα μιά άπότομη κίνηση με το χέρι μου και ξαναήλθα στην πραγματικότητα. Άλλά μ' αυτή την κίνησή μου έχυσα το ποτήρι μου και το νερό γλυτρονίας πάνω στο τραπέζιόμάντιλο, χύθηκε πάνω στο φόρεμα του κορτσιού.

Δέν σκεπτόμουν πιά τίποτα, όταν σηκώθηκα νερο- πιασμένος.

— «Ω! δεσποινίς! έφώναξα, συγ- χωρήστε με!

Μου άπήντησε πάντοτε με το μειδίαμα στα χεί- λη:

— Μά όχι, κύ- ριε, μή κανετε έτσι γιά τόσο μικρό πράγμα. Δέν είνε καμμία καταστρο- φή!

Και σηκώθηκε με την σειρά της και προσπάθησε να σκουπίη το φόρεμά της. Η μουν' όσο δύστυ- χισμένος, τόσο ά- πελαισμένος, όστε έχασα όλη μου την δαιλία και μι- λούσα, μιλούσα χωρίς να πούω, όπως δεν έπανενα μ' έκαθουλόξ και ή μισέρα της. Όταν λοιπόν ήσυχάσαμε, ο πάγος είχε τόσο καλό διαλυθί που έξακολουθούσαμε να ελυνόμας ως το Παρίσι.

Τι να να σου πω περσιότερο; Ένας πανοήγος μακιαβελ- στής δεν θα έπικύωνε, αυτό που έπαινε άγώ, χωρίς να το ζητάω, χωρίς να το θέλω. Ένα ποτήρι νερό που χύθηκε βέβαια δεν εΐταν καμιαστροφή, στην παρούσα περίσταση όμως εΐταν αυτό που έπα- θυμάσασ. Όταν μου κάμψε την ευχαρίστηση να με έπισκοφής θα σου παρασάσω την γυναικα μου. Έχει πάντοτε τα όφρατα άδολα μάτια της και τα χρυσαφενια μαλλιά, όταν πεφαινε πάνω τους ο ήλιος. Άλλά δεν είνε μόνον όμορφη: είνε καλή, άφου καταδέχτηκε να με άγαθήση.

Μεταφρ. Α Χαρτί.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΑΛΕΠΟΥ

ΤΟΥ WILLIAM FREEMAN

Ο Χάρρυ Μπράντον είχε χάσει το δρόμο. Η πυκνή αμύλη μικρούς να κάνει να χάσει το δρόμο του κι ένας που δάξεσε πολύ καλλίτερα απ' αυτόν το σοκάκι των προσεγγόνων του Λονδίνου. Μήπως λοιπόν σ' ένα μικρό μαγαζί για να ρωτήσει από που θα πήγαινε στο σταθμό. Στο μαγαζί αυτό, το σκοτεινό και στενόχωρο, βρίσκονταν λογής-λογής παλιοπραγματα. Αυτό ευχαρίστησε ιδιαίτερα το Χάρρυ Μπράντον, γιατί ήταν πανίωδης συλλέκτης παλιών αντικειμένων. Τού άρεσε να γυρίζει σ' αυτά τα μικρομάγαζα, κι όποτε εφίκοσε κάποιο καλό παλιό ή αξιοπερίεργο, έδινε όλα κι' όλα για να το πάρει. Μόλις μπήκε μέσα, ένας χλωμός κι' αδύνατος άνθρωπος βγήκε απ' το μαγαζί και πούτανε στο βάθος.

Αφ' ου ρώτησε για το δρόμο, ο Χάρρυ Μπράντον πλησίασε να οίξει μια ματιά στα παλιά πράγματα που βρισκόντουσαν γύρω του. Σταμάτησε μπροστά σ' ένα γυάλινο κιβώτιο που είχε μέσα μερικές συλλογές γραμματοσήμων, κάτι άλλα τιποτένια πράγματα και καμιά δεκαριά κομποτεχνήματα από σκαλιστό ελεφαντόδοντο.

Μου δίνεις σε παρακαλώ να κοιτάξω αυτά, είπε ο Μπράντον δείχνοντας τα κομποτεχνήματα.

Δεν είναι για πούλημα, κύριε. Είναι ξένα, είπε απλά ο καταστηματάρχης.

— Ας είνε, ήθελα να τα κοιτάγα, ξανάει ο Μπράντον.

Ο άνθρωπος ήρθε και σήκωσε το σκέπασμα της κάσας. Ο Μπράντον δοκίμισε κι' εξέτασε το περιεχόμενο. Απ' τα κομποτεχνήματα ένα-δυό ήταν αγαλματάκια ζώων, αλλά τα περισσότερα ήτανε παραστάσεις παρμένες απ' την Ιαπωνική μυθολογία.

— Τ' είν' αυτό; ρώτησε ο Μπράντον, δείχνοντας ένα απ' αυτά που παρίστανε κάποιο ζώο σαν σκυλί.

— Αυτό παρασταίνει την ψυχή μιας αλεπούς, είπε ο καταστηματάρχης κι' έκανε να κλείσει το κιβώτιο.

— Μια στιγμή, είπε ο Μπράντον παίρνοντας στο χέρι του την αλεπού. Πόσα θέλεις γι' αυτό έδω;

— Σας είπα, κύριε, πως δεν είναι για πούλημα.

— Σου δίνω δυό λίρες, επέμεινε ο Μπράντον.

— Ο Θεός το ξέρει τί ανάγκη τάχω αυτά τα λεφτά. Μά να σάς πω πρώτα τί θέλω να αγοράσω. Αυτά τάφισα πέσει έδω ένας ναυτης, που μουχε πουλησει κάτι άλλα πράγματα και μουσε πως θα ξαναρθει να τα πάρει. Τάχα μαζέψω στην Ιαπωνία. Μό καθώς κατάλαβα αργότερα τάφισα έδω επίτηδες με το σκοπό να τα ξεφορτωθώ, και γι' αυτό δεν ξαναφάνηκε πια. Τόλαμε επίτηδες.

— Επίτηδες; τί θέλεις να πής;

— Ναί, επίτηδες βέβαια κι' από τότε ένα καλό δεν είδα στο σπίτι μου γιατί είνε στοιχειωμένα αυτά που βλέπετε. Έδω κι' ένα χρόνο, προτού τα πάρω, έκανα χουζές δουλειές. Απ' την ώρα όμως που τάγορασα, όλα πάνε στραβά. Είχα μια καλή γυναίκα κι' ένα παιδί φρόνιμο, εργατικό και τίμιο. Τώρα η γυναίκα μου πέθανε κι' ο γιος μου έγινε ένας λαποδότης, ένας άσωτος. Κι' αυτά εκεί φταίνε, είτε τέλος με αγανάκτηση, δείχνοντας με μια χειρονομία θυμού τα γαμπωνέζικα αγαλματάκια. Ίσως η ατία να είναι όλα μαζί, ίσως κι' ένα μόνο. Δεν το ξέρω. Γιατί δεν τα πετάω στα σκουπίδια; Γιατί φράμαι. Ξέρω τί άλλο κακό χειρότερο θα με βρή; Έχω χάσει πια το κεφάλι μου. Δέ βαστάω πια. Την ημέρα φαίνονται ήσυχα, αλλά τη νύχτα...

— Τί; έκανε ο Μπράντον, που δεν πίστευα τέτοια πράγματα.

— Καλύτερα να τ' αφήσει, είπε ο άλλος απορούοντας γι' απαντήρη, κι' ετοιμάστηκε να βάλει το σκέπασμα. Δεν μπορώ να δώσω τίνα και να κρατήσω τίλλα.

— Τότε, είπε ο Μπράντον, σου δίνω πέντε λίρες για να μου τα δώσεις όλα μαζί.

— Όχι, κύριε, δεν μπορώ. Μά τί τα θέλετε; Θά το μετανοήσωτε αν τα πάρετε.

— Σου δίνω δέκα.

— Καλό τότε. Θά τα πούσετε όμως μόνος σας.

Ο Χάρρυ Μπράντον συμφορήθηκε με την παρέρση απάντησης του καταστηματάρχη, πληρώσε κι' άφησε το μαγαζί με το πακέτο στο χέρι. Ήταν ευχαριστημένος.

Προτού προχωρήσει είκοσι βήματα, κατάλαβε πως κάποιος τον παρακολουθούσε. Γύρισε κι' είδε έναν ψηλόν άνθρωπο, ένα νέο ώς είκοσι χρονών. Έμοιαζε τόσο με τον καταστηματάρχη που ο Μπράντον άμέσως σκέ-

φτηκε πως θύτανε γιος του, όπως και ήταν.

— Βγήκες απ' το γέρον το μαγαζί, ε, τον ρώτησε άμέσως ο νέος με τραχεία φωνή. — Σέ είδα πουμπάνες μέσα. Άδωσ μου τώρα το πακέτο πουβάζεις στην τσέπη σου. Κάτι καλό θά'χει μέσα. Την τελευταία φορά που πήγα κι' είπα του γέρον να μου δώση λεφτά, μουπε να πάω στο διάολο.

— Έλα τώρα, τούκανε αδυστήρα ο Μπράντον, πάρε μισή κορώνα κι' άσε με ήσυχο.

— Άδωσ μου τα πράγματα σου λέω. Άμα μου τα δώσεις, θα φύγω άμέσως και θά σ' άφισω. Άν δεν μου τα δώσεις, όμως θα το μετανοήσω.

Ο Μπράντον έκανε να εξακολουθήσει το δρόμο του, μα ο άλλος δεν τον άφισε. Τού οίχτηκε, τονάωσε μια δυνατή γροθιά στο λαιμό και τού άρπασε το πακέτο απ' τα χέρια. Καθώς όμως το τράβηξε με δύναμη, το χαρτί σκίστηκε και το περιεχόμενο έπεσε με κοτό στο γύρο πεδωρόμιο.

Αυτά είναι! ούρλιαξε τρομαγμένα μ' ένα νευρικό κίνημα φρόν ο νέος μόλις τα είδε. Και χωρίς να πη τίποτ' άλλο, τάφισε όλα σκόρπια στη μέση του δρόμου και χάθηκε στην όμίλη.

Ο Χάρρυ Μπράντον, φοβισμένος και ζαλισμένος απ' το χτύπημα, δεν σκέφτηκε εκείνη τη στιγμή παρά πως να φύγη. Δεν κατάλαβε πως ο λαποδότης εκείνος τάφισε όλα κι' έφυγε. Σέ λίγο βρέθηκε, σατισμένος, μπροστά στα θαμνά φώτα του σταθμού. Τότε σάφτηκε να πάη ν' αναφέρει το γεγονός στην αστυνομία. Δέκα λίρες πεταμένες στο δρόμο! Δεν ήταν και λίγο! Άλλά βαρύνανε. Ήταν κι' όμίλη, κι' εκείνος ο κόνος στο λαιμό, εκεί που τον έχτυπησε εκείνος ο αλτήρας...

— Ας πάω, είπε, καλύτερα ίσα στο σπίτι.

Εκείνη τη στιγμή, καθώς έβριζε το χέρι στην τσέπη του καλτού του, τα δάχτυλά του πιάσανε ένα μικρό σκληρό πράγμα. Τόβγαλε έδω.

Ήταν η ψυχή της αλεπούς. Το κούταρε μ' άπορία. Τα μικρά τα σκληρά ματάκια της, πετούσαν σπίνες. Πώς βρέθηκε εκεί; Μυστήριο! Ο Μπράντον σκέφτηκε πως θάπρεσε κατά τύχη στην τσέπη του καλτού του καθώς σάφτηκε το πακέτο. Την έβριζε πάλι στην τσέπη του και πήγε στο σταθμό.

Αισθάνθηκε κάποια άνακούφιση όταν έφτασε σπίτι του. Σέ το χυλά καθώς έμπαινε μέσα, είδε την ύπηρετρια.

— Δέ θά φώσ άπόψε, της είπα. Έναν καφέ να μου φέρης μόνο.

— Πολύ καλά, κύριε.

Ο Χάρρυ Μπράντον μπήκε στην τραπεζαρία και έαυλώθηκε σέ μια πολυθρόνα κοντά σ'τη φωτιά. Σέ λίγο ήρθε η ύπηρετρια με τον καφέ.

— Γιατί δύο φλυτζάνια; ρώτησε ο Μπράντον.

— Το κορίτσι κούταξε έμφανεμένο γύρω στην κάμαρα.

— Έφερα ένα και για το φίλο σας.

— Το φίλο μου; έκανε εκπληκτός ο Μπράντον. Ποιά φίλο μου;

— Νά, το κοινό εκείνο κύριο πουτάνε μαζί σας στο χυλά.

Έξαφνα φάνηκε σάν να την είχε τρομάξει κάτι. Πιάστηκε απ' το τραπέζι, κι' η φωνή της άρχισε να τρέμει. — Ναί, ξαναπες, ένας κοινός άνθρωπος, με κάτι μπλέ ρούχα, που δεν τον έχω ξαναδεί ποτέ. Ένας ήλικιωμένος κύριος, πούχε κι' ένα σκυλί μαζί του.

— Σκυλί;

— Ναί, ένα σκυλί... ή όχι... μια αλεπού... ναί, ναί, μια αλεπού. Κι' άκούω τη μυρωδιά της έδω τώρα. Και βλέπω τα μάτια της να με κοιτάει.

Τίναξε τα χέρια της κατά πάνω με μια άστερκή φωνή, κι' έφυγε σάν τρελλή απ' το δωμάτιο.

Σατισμένος, ο Μπράντον σηκώθηκε άμέσως και πήγε ως την πόρτα. Την άκουσε να λέη κάτι βασικά στην άλλη ύπηρετρια, κι' έπειτα άκουσε που κλεισθήκανε κι' οι δυό στην κάμαρά τους. Γύρισε κι' έβγαζε παντού, μα δεν είδε τίποτα, κι' καθίσε να πη τον καφέ του. Εκείνη τη στιγμή ένα κουτούρο έπεσε σ'τη φωτιά με κοτό και μια κίτρινη φλόγα πετάχτηκε κατά πάνω.

Άξαφνα κάτι άκούμπησε σ'το πόδια του. Γύρισε και γιά μια στιγμή είδε δυό μικρά, λαμπρά μάτια κι' ένα κοινωνικό σάμα. Χαθήκανε όμως άμέσως, ένφ συγχρόνως χύθηκε μια παράσηνη μυρωδιά σ'το δωμάτιο.

Τότε θυμήθηκε πως είχε προσέει την ίδια μυρωδιά σ'το μικρό μαγαζί, τη

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΝ ΤΥΧΟΝ ΠΑΙΔΙΑ Μ' ΕΜΠΡΟΣ ΣΑΣ

Του Ρώσου Ν. Ίνσάροβ

«Αν τυχόν, παιδιά μ', έμπρός σας
φιληθώ με τη ντασά σας,
φυλαχίτε μην το πητε
και το μάθη ή μαμμά σας.

Και γιά τοις μιάς δεκάρας
θα σάς πάρω κουφετάκια...
Έτσι διδάσκ' ο μπαμπάκος
τα μικρά του διαβόλεια.

Και τού λένε τα μικρά του:
«Είσαι δά σφιχτός, μπαμπάκι,
Σέ περνά στην καλοσύνη
ή χροιά μας ή μαμμάκι.

Έμπροχτες με τον κοιμάρω
που φιλιώνουσαν το γόμο,
με κουφέτα και δραχμιές
μιάς σφαίλας το σόμα!»

Μετάφρ. Π. Πάλμα

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Του John Fletcher

Η μάταιες ήδονες μακρά γιά πάνε
Σύντομες σάν τις νύχτες που περνάνε.
Τις νύχτες τις τρελλές που απογειούνται.
Οι φρόνοι δεν πρέπει να λατρεύουν
Σ' αυτόν τον κόσμο άλλο απ' τη γλυκεία
Μελαγχολία.

«Ο γλυκύτατη μελαγχολία!

Έλάτε, χέρια σταυρωτά και καρπομένα μάτια
Και στεναγμοί που τρεκλίζουν μακάστε κομμάτια,
Ματίς που κάτω βλέπετε, σ'τη γη που σταματάτε,
Γλίσσοι κι' αλυσσοδέσμοι και πλόν δέν μιλάτε,
Άβυσσά δόση κι' όρημιάς, νεκρογίγες και βρόδεις,
Μέση που αν έχετε τη χροιά τη θλίψη θά ζητήσετε.

Νυχτίες και σελιφρώτα που τα πουλιά σ'τα πλάγια
Φωλιάζουν σ'εξέσις φωλιές και μόνο ή κουκουβάγια
Κ' οι νυχτερίδες εαυτοπνούν, νυχτιάτικη κομάντα,
Νυχτοασανέσματα — τα όνειρα τα πλάνα —

«Ω! γιά με τί θρεφόμεστε ως που στην έρημία
Ν' άφήσουνε τα κώλα μας. Ζήτω ή μελαγχολία!

Μετάφρ. Δ. Ε. Βαλαχου

ΣΤΗΝ ΗΣΥΧΙΑ

Του Ολιβέρ Γκόλτσμ

Ο ποθητή συντροφισμός, κάθε ζωής που σβήνει,
γλυκύτατη ήσυχία,
Γραφί μου είνε ή μνήμη παντοεισά ή κλίση
μυρός σ'την άπειρία.

Εύλογημένος ο άνθρωπος που την δουλειά τελειώνει
στον ίσκιό σου από κάτω,
Και μιάν όργατική ζωή γαλήνια στεφανώνει
με τ' άνθη του θανάτου.

Γι' αυτόν ο κόνος κι' ο δόμος, ο κήπος κι' ή ήλιος,
που την κορδιά λυγώνει,
Σταύρος άμέσως κι' άγγελος τρέχουν από τ' άψη,
για να τον δώσουνε...

— Μά τί έγινε, πως βρέθηκε έδω, ρώτησε ο Μπράντον που ήρθε να θυμάται τα χθεσινά...

— Νά σου πω τί έγινε, είπε τότε ο σέρ Τζών. Τη νύχτα, κατά τις τρεις, άκουσα φασορία έξω και γόμοισα, φωνικό, πως ήτανε κλέπτες. Έβγαλα λοιπόν τα ρούχα μου έβηνισα τους ύπηρετες μου κι' βγήκαμε έξω. Είδα το σκυλί μου σ'το φως της σελήνης να σέρεται και να παλεύει. Το φώτισα, μα δεν έδωσα προσοχή. Πήγα κοντά, αλλά δεν είδα τίποτα. Αυτό όμως το κακόμοιρο κ'τι έβλεπε.

Άξαφνα, πηδήξε και άρπασε κάτι με τα δόντια του σ'τον άέρα. Άκούστηκε τότε μια φωνή πούκανε να παγώσει το αίμα σ'τις φλέ-

τες μου. Δεν ήτανε φωνή ανθρώπου, ούτε ζώου αυτό. Ήτανε σ'την σπηλιά φωνή ενός βρονόλακα ή το εύλαχιο ενός τέτατος.

Και την ίδια στιγμή μια σκιά παρουσιάστηκε μπροστά μου. Είδα έναν μικρό, σκυφτό άνθρωπάκο με γολάκια ρούχα, με τα πόδια του γυμνά και λυγμένα. Έβλεπε όμως και χάθηκε άμέσως, με την ύπηρετρια που παρουσιάστηκε. Τότε πήγα να ιδώ το σκυλί μου. Μά κούταξε σ'τα μάτια, ούρλιασε λυπητερό, κι' έπεισε κότι ψόφιο.

Είχε πηλγές σ'το λαιμό και σ'το στήθος του. Δίπλα του, σ'το χέμα βήμα τουτο-δω.

Ο Λάβενμπιν έβγαλε από την τσέπη του το μικρό αγαλματάκι που παρίστανε την «ψυχή της αλεπούς». Σ'το λαιμό της φαινόταν ένα κοινόκοινο σημάδι, σάν μια μεγάλη δαγκωματιά...

Στίλβισμ Φρέμκν

CINEMA ΟΛΥΜΠΙΑ CARITOL

Ἀπὸ τῆς αὔριον ΔΕΥΤΕΡΑΣ τὸ πρῶτον μεγάλο ἔργον.

Ἡ ταινία γιὰ τὴν ὁποῖαν μιλά ὅλος ὁ κόσμος

ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΛΟΣ ΨΥΧΩΝ

ΔΕΚΑ ΠΡΑΞΕΙΣ

.... Τί γράφει γι' αὐτὴν ὁ Γαλλικὸς Τύπος

Ἐάν μία ταινία μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς πρωτότυπος αὕτη ἀσφαλῶς εἶνε ἡ «ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΛΟΣ ΨΥΧΩΝ»

«MATIN»

Ἡ ταινία «ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΛΟΣ ΨΥΧΩΝ» εἶνε ἔργον δυνατῆς ἐκτελέσεως μὲ θέμα τῆς ὑψηλότητος Φιλοσοφίας.

«JOURNAL»

Ἡ ἐκτέλεσις τῆς ταινίας «ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΛΟΣ ΨΥΧΩΝ» εἶνε καὶ ἀφ' ἐνταῦτον τὸ κυριώτερον σημεῖον εἶνε ἡ ἀναπαράστασις τοῦ ὑπὲρ πέρην, ἥτο ἀσφαλῶς μία τολμηροτάτη ἰδέα.

«TO EPTON»

Εἰς τὸ σύνολόν της ἡ ταινία «ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΛΟΣ ΨΥΧΩΝ» ἀξίζει τὴν βαθμολογίαν ΑΡΙΣΤΑ

«EBDO FILM»

Εἰς τὴν ταινίαν «ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΛΟΣ ΨΥΧΩΝ» ὑπάρχουν θαυμάσιαι εἰκόνες αἵτινες ἐκτυλίσσονται φανταστικῶς εἰς τὸ ὑπὲρ πέρην μετὰ θάνατον, εἶνε πρωτογενέστατον καὶ ἀποτελεῖ χάρμα ὀφθαλμῶν.

«CINEMATOGRAPHIE FRANÇAISE»

«ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΛΟΣ ΨΥΧΩΝ» εἶνε ταινία ἣτις ὑπ' ὅλας τὰς ἐπόμενους εἶνε τόσον ὥριμη ὅσον καὶ περίεργος.

«LE MODE ILLUSTRÉ»

REIMS

MUMM

REIMS

Η ΠΡΩΤΗ

ΣΑΜΠΑΝΙΑ

ΤΟ ΤΟΣΜΟΥ

ΖΗΤΕΙΤΕ ΕΙΣ ΤΑ

ΚΕΝΤΡΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΩΣ

CORDON ROUGE 1913

CORDON ROUGE

CORDON ROUGE 1920

CORDON VERTE

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΕΛΛΗΜΕΝΩΔΕΙΑ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΑΘΗΝΑΙ-Α. ΜΠΡΟΥΜΗΣ ΑΔΡΙΑΝΟΥ 70-ΑΘΗΝΑΙ

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΦΕΙΟΝ

Α. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 2 ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ ΑΩ 2

Η ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΧΕΙΜΕΡΙΝΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

SPECIALITE ΦΡΑΚ - ΣΜΟΚΙΝ - ΠΕΝΔΙΚΟΤ